

Arcadi

GRÀCIES,
DELS QUE
FORMEM PART
DE LA FAS I
DE LA UAB

Editat per: Fundació Autònoma Solidària
Campus UAB
Febrer 2021

**Paraules,
de l'Autònoma a tu**

Febrer 2021

Estimat Arcadi,

Ens hagués agradat tant poder fer-te en persona l'homenatge que vam organitzar per a tu el març de 2020 al Campus de la UAB i que el confinament no ens va permetre! Però no va ser possible i esperem que aquestes paraules puguin arribar-te i transmetre, una mica si més no, el reconeixement i l'estima que et tenim.

Et fem arribar mots entranyables de les persones que t'estimem i que reconeixem en tu la senzillesa del teu gest i la fermesa de la teva paraula; persones de la UAB, companyes o deixebles, que des de la companyonia de les aules sentim l'enorme testimoni que ens has deixat i que volem ben viu. I, així mateix, les lletres de les cançons que el cor de la universitat va estar assajant per al teu acte.

La teva presència a la UAB ha estat realment transformadora i, de fet, per a la FAS, ha estat també del tot inspiradora. Vas ser una de les persones que va fer néixer a la teva nostra universitat l'espurna del compromís amb la justícia social, el 0'7%, la solidaritat amb els febles, la cultura de la pau, els drets humans i de la Terra : l'origen del que ara coneixem com la Fundació Autònoma Solidària. És per això que, quan vam imaginar la creació d'un consell consultiu que ens ajudés a seguir millorant i avançar envers nous reptes, no podíem pensar en ningú més que no fossis tu per encapçalar-lo.

Com sempre, les paraules es quedaran curtes però no per això desistirem. Volem intentar fer-te arribar l'agraïment per hores de xerrades en cursos i jornades que han servit a tants estudiants i que ens han servit per portar a la UAB algunes de les teves lluites. Hem intentat també fer nostres en el dia a dia algunes de les teves reflexions i ensenyaments. I ha resultat inevitable fer servir paraules teves quan hem volgut parlar sobre pau, justícia social, activisme i educació transformadora.

Nosaltres, des de la FAS continuarem treballant en la nostra missió de contribuir a fer que la comunitat universitària formi part d'una ciutadania activa, crítica i agent de transformació social. I tu seguiràs sent el referent que, des de la coherència vital, el treball incansable i altruista i la vocació pedagògica, ens ajuda a trobar nous camins quan sembla que ja no en queden.

I, per tot això, i per molts més sentiments que tenim als nostres cors i que costa fer aflorar en forma de paraules, et donem gràcies infinites.

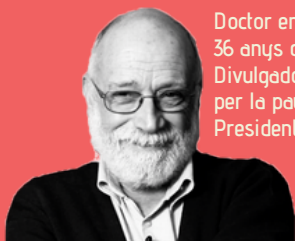
Rep una forta i càlida abraçada de totes les persones que formem part de l'equip de la FAS.

Fundació Autònoma Solidària

HOMENATGE ARCADI OLIVERES

DIJOUS
26 DE MARÇ
12.30H

SALA D'ACTES
FACULTAT D'ECONOMIA
I EMPRESA I FACULTAT
DE CIÈNCIES POLÍTIQUES
I SOCIOLOGIA

Doctor en Ciències Econòmiques
36 anys de docència a la UAB
Divulgador sobre les relacions Nord-Sud i activista
per la pau i la justícia global
President honorífic del Consell Consultiu de la FAS

ACTE ORGANITZAT PER:

Fem 20anys!

Cal inscripció prèvia WWW.UAB.CAT/FAS

Transcripció del vídeo enviat per la Miren Etxezarreta al març de 2020

Hola Arcadi,

Siento muchísimo no poder estar presente en tu homenaje, me hubiera encantado poder asistir y hubiera sido un honor para mí. Pero, siguiendo tu ejemplo, tengo un compromiso con los pensionistas de Murcia para hacer una charla, como ves, en el campo de pruebas del PP.

Sin duda es el homenaje más merecido que conozco. Has dedicado tu vida a trabajar persistentemente por transformar esta sociedad tan injusta y aborrecible. Y has participado con tantos y tantas que te pedían orientación y ayuda. Yo sé que nunca has negado tu asistencia a quienes lo hayan solicitado, desde Cabo Verde hasta el Raval.

Has recorrido el mundo entero aportando tus ideas y tu testimonio de vida para llevar a todas partes la solidaridad, el conocimiento y el amor por la gente de todas las circunstancias y colores. De hecho, te he visto casi más cruzándonos en algún aeropuerto, que en el pasillo donde trabajamos frente por frente en la UAB. Bueno, no tanto pero casi.

Has ejercido la docencia sin parar, fuera de las clases, la buena docencia, sin tener en cuenta los requisitos administrativos y los protocolos, ni siquiera las disciplinas convencionales. Has sido muy buen maestro desvelando la realidad de esta sociedad tan cruel y lo has hecho siempre desde la base, junto a los que luchan en la calle, los grupos, los movimientos sociales, sin darle importancia.

Es "curioso" que no te hayan dado, aunque creo que será más bien que no los has aceptado, importantes y honorables puestos que satisfacen a tanta y tanta gente. Tu eres diferente i sempre has estat al carrer. Donde he tenido el honor y la suerte de estar algunas veces contigo, aprendiendo de tu entrega e incansable fraternidad, ejemplo y guía para tantos que te tienen como referente.

Parece que nos va llegando la hora del descanso, estamos ya muy veteranos, algunas más que otros. Pero estoy segura de que seguirás en la batalla mientras puedas, tú no puedes ser de otra manera. Este es el Arcadi que tanto admiramos y conocemos.

Muchísimas gracias, por todo Arcadi, un gran abrazo.

Miren Etxezarreta

- - - - -

Estimat Arcadi,

Com m'agradaria ser ara al teu costat per fer-te una fortíssima abraçada, una abraçada que et pogués transmetre l'agraïment tan gran que sento per tot allò que ens has donat sense mai esperar res a canvi; una abraçada immensa per agrair-te tot el que ens has ensenyat, i no només a nivell intel·lectual sinó com a persona. Però no hi ha abraçada suficientment gran per agrair-te tant. Molts poden ser professors o intel·lectuals, però pocs poden ser mestres. I tu has estat un mestre i un pare, almenys així jo ho sento, per molts d'aquells que vam començar amb això de l'activisme social a finals dels anys 90, quan amb prou feines teníem vint-i-pocs anys. Si aleshores m'haguessin preguntat qui volia ser de gran, no hauria tingut cap dubte en respondre: Arcadi Oliveres.

Si avui sóc qui sóc és gràcies a tu. Si durant anys vaig recórrer el país fent xerrades és perquè tu ho feies, malgrat mai arribar a superar les teves xifres rècord de centenars de conferències l'any; si algú em va ensenyar a parlar en públic sense avorrir l'auditori aquest vas ser tu, mestre entre els mestres en alternar rigor i ironia; si algú ens ha ensenyat a ser persona, a què la intel·ligència no està renyida amb l'humilitat, aquest has estat tu. Arcadi, ens has donat molt esperant ben poc, sovint avantposant les necessitats dels altres a les teves.

Arcadi, ens has ensenyat a estimar, a donar, a pensar, has obert portes i finestres que ens han fet créixer. Per això t'estimem, i t'estimo, tant. Abraçada infinita. I també una abraçada molt gran de part del Josep Maria.

Esther Vivas

- - - - -

Ha estat un honor poder aprendre de tu i caminar una part del camí junts. Aquests dies estic recordant la multitud de xerrades que he fet junts per tot Catalunya quan iniciàvem la idea del procés constituent, com també les infinites petites trobades en reunions.

Sempre t'he admirat com el que ets: una de les persones més grans que he conegut.

Xavier Domènech

- - - - -

Arcadi

T'escric aquestes paraules com a degana de la Facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia en reconeixement a la teva tasca docent i de magisteri. I no ho faig, disculpa, en el to institucional que sol marcar aquest tipus d'escrits de laudatio. Aquest text ho vol ser, però crec que el to ha de ser adient a la teva figura i caràcter, que sempre ha estat heterodox, directe, compromès, i entranyable.

T'escric doncs en un format més de carta que de discurs, més de conversa que de parlament. Moltes vegades has explicat les especials circumstàncies de la teva arribada a la nostra Facultat als anys noranta. Havies començat la teva carrera docent a inicis dels anys vuitanta a l'Escola d'Empresarials de Sabadell. Allà, el fet d'impartir docència en un centre relativament petit et va permetre cert marge de maniobra per organitzar la teva docència segons les teves preferències i creences. Quan vas decidir traslladar-te a la Facultat d'Economia i Empresa del campus, segurament no vas imaginar que la teva estada acabés sent tan breu. Des d'un bon començament et va semblar que una part del que s'ensenyava allà no desvetllava coses que per a tu eren fonamentals, i que les estudiants devien conèixer. El fet de ser una Facultat tan gran t'obligava a coordinar les teves classes amb altre professorat amb qui comparties assignatura. I malgrat vas trobar complicitats i bons col·legues, l'adaptació era difícil per algú que com tu considerava que una part del coneixement que es difonia estava "al servei del capitalisme", com no et vas cansar de repetir. I tu no vas voler formar part d'un sistema "de reproducció del sistema". Per a tu, l'ensenyament enfocat cap als guanys i els beneficis monetaris no és una errada, sinó un element més en l'engranatge per a fer funcionar unes estructures que no t'has cansat de criticar. I va ser en aquest context que vam tenir la sort de què vinguessis a impartir Economia Internacional a la nostra Facultat aquell curs 1993-1994. El teu departament, el d'Economia Aplicada, va pensar encertadament que aquí encaixaries millor. I així va ser. Aquí et vas quedar més de 25 anys. No és pas poc! A la Facultat, centenars, segurament milers d'estudiants han escoltat una versió no gaire comuna de com funcionava i funciona l'economia mundial. Lectures, xerrades, materials, comentaris de les notícies del dia sobre temes tan diversos com les relacions centre-perifèria, el deute extern, l'economia de la defensa, les grans institucions financeres internacionals, les interioritats de la cooperació pel desenvolupament, i un llarg etcètera. Sens dubte has ensenyat al teu alumnat a tenir curiositat, a qüestionar-se certes coses, a mostrar-se crítics. Tot un aprenentatge que segur que han sabut valorar. Ja no vas seguir a la Facultat quan aquesta assignatura va passar a ser Economia política i comerç internacional, en un canvi del que poc conec les circumstàncies, però que per tu mostrava "la mercantilització dels estudis".

Aquest esperit teu, lliure i sense mordasses, l'has mostrat en multitud d'ocasions. Et vas posicionar de forma oberta contra el Pla Bolonya i en vas fer cavall de batalla; has declarat a tort i a dret que et fa vergonya quan arribes al campus de la UAB i veus una sucursal del Banc de Santander a la Plaça Cívica (no casualment va ser l'organitzador de la primera conferència que es va fer a Catalunya sobre banca ètica el 1999); vas mostrar la teva alegria sense reserves quan el claustre de la UAB va declarar persona non grata al president espanyol José María Aznar, després d'una visita convulsa al campus que va acabar amb alumnat nafrat. I podríem seguir amb els exemples. Què n'hauríem d'esperar d'algú com tu que ha predicat i ha exercit la desobediència civil?

Recordes la nostra petita i circumstancial col·laboració en un projecte de recerca que vas dirigir del 1995 al 1997, finançat per l'UAB-CIRIT: Qualitat de vida, eficàcia i transparència en l'ajuda espanyola al desenvolupament? La teva investigació, poc formalitzada, ha enriquit les teves classes, i ha adoptat sempre perspectives que analitzen el comportament dels governs, del sector militar, de les grans empreses, dels mitjans de comunicació... amb una voluntat de denunciar el que no funciona, però sempre oferint alternatives, fent propostes. Vaig estar present al teu exercici d'oposició: vas treure retalls de diaris (crec recordar que eren de Le Monde) i els vas comentar. No va ser l'exercici a l'ús, sinó una classe, on els fragments aparentment dispersos encaixaven en la teva visió global del sistema econòmic mundial. Vas posar noms i cognoms als fenòmens que estudiaves, perquè per tu, i crec que de forma encertada, l'explicació de les estructures s'ha de compaginar amb l'estudi més micro dels personatges que es troben darrera, en llocs de decisió claus, figures poderoses a institucions poderoses, de les que coneixes totes les vicissituds i connexions.

Un dels exemples que més t'hem sentit explicar és el de la família Dassault, propietària del diari més llegit de França, Le Figaro, i al mateix temps la més gran accionista de la gran empresa fabricant d'avions de combat i valedor del president francès Jacques Chirac. Això t'ha dut a preguntar als teus alumnes quina posició creien que prenia l'editorial d'aquest diari sobre la participació de França en la guerra de torn, o en la venda d'armament a alguna dictadura de nefast record.

I com aquests, molts altres exemples que connectaven l'alumnat amb un coneixement del funcionament de les elits de l'economia nacional i global: els membres dels consells d'administració dels principals rotatius nord-americans, la banca suïssa, Obiang i ExxonMobile, i un llar etcètera.

No vas crear durant els anys a la UAB un grup propi de recerca, però el teu treball ha estat sempre col·lectiu, i en aquest sentit ha contribuït a connectar la Facultat amb el món; i especialment amb un món proper, local, de persones que treballen per canviar coses. La teva activitat febril de caràcter militant i magisterial t'ha fet anar amunt i avall, i per la Facultat t'havíem de trobar pels passadissos, de forma fugissera i ràpida, sempre amb el temps per aturar-te una estona i parlar amb totes nosaltres... malgrat sabessis que ja arribaves tard a la teva conferència en algun punt perdut de la nostra geografia.

Perquè si ve dius que cal canviar el model educatiu, la teva prioritat ha estat sempre contribuir a canviar el model econòmic, una condició necessària per a canviar el primer, encara que el primer també és necessari per canviar el segon. M'entens, no? I en aquesta dicotomia, no has parat quiet. I tot això ho has fet sempre amb guant de seda, amb amabilitat i bonhomia, amb respecte per les persones que tenies davant. Mai defugint iniciar un debat, un intercanvi d'arguments, per molt punyents que fossin les coses que has dit i dius. I això és també d'agrair.

Arcadi, algú podria pensar que has estat d'alguna manera, un outsider a la nostra Facultat. Venies d'un departament minoritari i exterior a la Facultat, amb una visió crítica i a contracorrent de moltes coses. Però no ha estat així. Aquí has trobat el teu lloc. I estem contentes de què hagi estat així. La Facultat ha tingut sort de comptar amb tu. I per això aquest escrit en forma de carta que t'ho vol agrair. Has deixat una llavor pel canvi en totes aquestes estudiants que han assistit a les teves classes, dia rere dia, curs rere curs. I estem feliços de què t'hi trobessis bé, que sentissis aquesta casa com a teva, que poguessis exercir aquí el teu magisteri des de la llibertat de càtedra, i que trobessis complicitats. Per tant, molt agraïment i reconeixement.

Laura Feliu

Estimat Arcadi,

T'escric aquestes línies que volen ser una barreja de coses personals i institucionals, una mica com havia de ser l'homenatge que teníem previst fer-te el passat 27 de març conjuntament la Facultat d'Economia i Empresa (Departament d'Economia Aplicada inclòs), la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia, i la FAS, a iniciativa del Jordi Prat. Què hagués pogut dir en aquell homenatge en la meva intervenció? Ben bé no ho sabrem mai, però sí que hagués sonat una mica com diré ara.

En primer lloc, m'hagués referit a la teva arribada al Departament d'Economia Aplicada. Just en jubilar-se, en Joan Cals va fer una crònica del departament per mantenir viva la memòria històrica del que ha estat la seva evolució. En aquesta crònica hi apareixes d'inici ja al 1985, justament quan es crea el departament al que vas entrar via Escola Universitària d'Estudis Empresarials. És a dir, el que avui és el Campus Sabadell. En Francesc Gómez m'ho va recordar en aquell acte homenatge a la Muriel justament al Campus Sabadell ara fa uns mesos. L'Anna Matas em diu que vas arribar tard a la universitat, que sembla que la feina a la fàbrica del teu pare on havies treballat prèviament no t'omplia, i que vas decidir fer el pas cap a la universitat. I allà, és a dir, aquí, vas fer la Tesis Doctoral. En Joan Clavera ens ha fet arribar el títol d'aquella tesis que ell mateix va dirigir, "La viabilitat econòmica del desarmament". És en aquest tema on comencen els meus primers records teus lligats també al Raül Romeva. Amb el Raül vam fer tota la carrera junts, tot i que ell després es va decidir més per l'àmbit de les relacions internacionals i la cultura de la pau via càtedra UNESCO. Eres un referent per ell (veuràs que ens ha enviat un dibuix per tu!). En incorporar-me al departament, vaig fer classes a la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia, on també eres un referent per l'alumnat. I quan vaig tenir despatx individual al departament vam passar a ser veïns.

Probablement, cap professor en tota la seva trajectòria ha rebut més visites d'estudiants

que tu. Sempre hi havia gent al passadís fent cua fora del teu despatx. Val a dir que la cua no era per revisió d'exàmens (que és la cua que solem tenir el professorat...) sinó que era per fer entrega de treballs o per rebre assessorament en la realització de treballs de curs, treballs de fi de màster o tesis doctorals. Una porta sempre oberta, i no em refereixo a la porta física del despatx. Em refereixo a la porta del coneixement i de l'experiència sempre oberta, al fet de compartir coneixement i de vetllar per l'aprenentatge de qui venia a veure't.

No fa tant vam fer a la facultat l'acte d'homenatge als jubilats. L'Anna Matas es va encarregar de glossar la teva trajectòria i de recordar la teva bonhomia i el teu bon humor permanent, malgrat les diferents situacions personals que han anat posant entrebancs a la teva vitalitat i afabilitat infinita. Ara mateix els passadissos de la universitat estan buits per la pandèmia. Es troba molt a faltar aquest contacte informal i sobrevingut que fa del campus un lloc especial, i que persones com tu el fan encara més especial.

Avui es parla molt de les activitats de transferència, del retorn de la universitat cap a la societat (més enllà de la formació de graduats, postgraduats i doctors, és clar). En això has estat pioner sense que la noció de transferència, avui tan present a la universitat, ens hagués arribat encara. Ningú ha fet tantes conferències i xerrades arreu com tu, inclosa l'escola del meu fill, que va arribar entusiasmat amb la teva xerrada: "Quin crack, aquest Arcadi! Com en sap i què important el que explica!". Un altre exemple de porta oberta, i de voler transmetre i fer arribar tots els valors que sempre has practicat i predicat. En dues paraules, com diria aquell, Justícia i Pau. I estem parlant de desenes de xerrades i conferències, sinó que ens en anem a centenars i centenars. En l'acte de jubilació vas fer una crítica ferma a la poca sensibilitat de la universitat (i dels estudis d'economia en particular) envers els temes de caràcter més social.

Segurament aquest és un element clau: tu has fet de pont constant entre universitat i societat i potser no t'hem seguit prou, almenys institucionalment. Darrerament havíem parlat del nou màster que volíem fer a la facultat amb un accent més social i un caràcter eminentment multidisciplinari. Fins i tot vas venir a la sessió de discussió que vam fer ara fa dos anys, quan debatíem sobre com havia de ser aquesta formació. Doncs bé, el màster arrenca al setembre i si haguéssim arribat a desplegar-lo uns anys abans n'haguéssis estat professor, director de treballs de fi de màster, conferenciant, inaugurador, i molt més. Per tant, que sàpigues que aquelles paraules teves en l'acte de jubilació han tingut ressò, i que aquelles sessions que vam organitzar han cristal·litzat en un màster oficial amb accent eminentment social.

Tot i que queda la recança que al març de l'any passat no vam poder fer l'homenatge previst, ho podem mirar en positiu. Enlloc d'un homenatge puntual, el recull del que aquest petit text forma part és un homenatge que pots tenir sempre que vulguis al teu costat. Només cal obrir-lo i trobaràs aquestes paraules testimoni del teu llegat al departament, a la facultat i molt més enllà, a través de tot allò que ens has ensenyat. Una abraçada ben forta!

Hector Sala

- - - - -

Estimat Arcadi,

Què limitades són les paraules quan volem abastar tant de sentiments!

T'escric aquestes paraules quan el dia encara no ha arrencat, des de la UAB. Fa molts anys que ens coneixem i que hem coincidit pels passadissos d'aquesta UAB. M'has conegut com a professora, com a Degana de Dret i ara com a Secretària General de la UAB i membre del patronat de la Fundació Autònoma Solidària. Però sobre tot, com Esther Zapater, com l'Esther, coincidint en actes en els què participaves. Jo de públic. Tu sacsejant consciències, despertant el nostre esperit crític, denunciant i defensant valors. Els teus valors. Els nostres valors. Fomentant en nosaltres un sentiment de profunda admiració, pel Mestre, amb majúscules, per aquell que és valent, que amb fermesa i convicció ens ha obert camins i despertat consciències. I hem après, és clar. Molt. Moltíssim, més enllà dels llibres i de les classes. Ens has donat una lliçó de vida, de militància, d'integritat, de saviesa, d'autenticitat, de bondat, de treball per la pau i per la justícia.

Quin luxe per la UAB tenir-te entre nosaltres! Com veus, el to d'aquesta carta no és d'estil formal. No vull que ho sigui. Tu no ho has estat mai. Aquests temps que vivim no ens han permès fer l'homenatge que et mereixies, fer el reconeixement que volíem fer. Però si que en nom dels meus companys de l'equip de govern et vull transmetre també el nostre reconeixement, admiració i agraïment. Per la teva contribució als valors de la UAB, a fer de la nostra Universitat un espai més lliure, més humà, més crític i més reivindicatiu. No sempre les estructures de govern permeten models de governança on aquests valors que sempre has reivindicat puguin ser prou omnipresents, prou vius. Per mi és un regal poder formar part del patronat de la Fundació Autònoma Solidària, un espai en el qual tu hi has treballat de manera compromesa, com sempre ho has fet tot. Sovint en aquests mesos, molts companys que coneixem tots dos m'han preguntat que què feia jo implicada en la gestió universitària. Jo els hi he respost sempre a tots que el principal actiu de la UAB són les persones i que volia implicar-me més en el camí vers la igualtat, la inclusió i l'acció social. Dir-te que intentaré, que intentarem ser fidels al teu llegat de pau i justícia, de lluita, de reivindicació i de compromís amb les persones. De ben segur no serà fàcil, però si hem après quelcom de tu en el decurs d'aquest anys ha estat precisament la perseverància.

Gràcies, Mestre, gràcies Arcadi. Intentarem estar a l'alçada tenint com a exemple.

Una forta abraçada de tot cor.

Esther Zapater

Si us plau, a l'Arcadi li doneu molts petons de part meva, de la meva dona Carlota Menéndez (que també va ser alumna seva a Empresarials) i d'altres amics i ex estudiants amb els que de vegades surt a la conversa l'Arcadi, com en Josep Pijuan i la Rosa Llavall. Tenim un record sempre per ell perquè va ser professor nostre el 80/81 a Empresarials i va ser l'any del cop d'estat i evidentment això ens va marcar a tots molt. Diga-li que el recordo amb una xapa del sindicat polones "Solidarnosc" a l'any 81, quan els comunistes de casa nostra deien que era un sindicat de la CIA ... l'Arcadi sempre amb la pau i la llibertat. Un dia vaig dir-li : Arcadi, t'has radicalitzat molt, coi! I amb el seu somriure em va dir: mira Santi, ets tu que t'has fet conservador, jo sempre he pensat el mateix. I vam acabar rient ... Estem tots molt contents d'haver-lo conegut, i tristos de perdre'l.

Santiago Guerrero

**El Cor de la UAB et
dedica aquestes cançons**

Pare - Serrat

Pare

digueu-me què li han fet al riu que ja no canta.
Rellisca com un barb mort sota un pam d'escuma blanca.

Pare

que el riu ja no és el riu.

Pare

abans que torni l'estiu amagui tot el que és viu.

Pare

digueu-me què li han fet al bosc que no hi ha arbres.
A l'hivern no tindrem foc ni a l'estiu lloc per aturar-se.

Pare

que el bosc ja no és el bosc.

Pare

abans de que no es faci fosc ompliu de vida el rebost.

Sense llenya i sense peixos, pare, ens caldrà cremar la barca,
llaurar el blat entre les enrunes, pare
i tancar amb tres panys la casa hi deia vostè.

Pare

si no hi ha pins no es fan pinyons ni cucs, ni ocells.
Pare on no hi ha flors no es fan abelles, cera, ni mel.

Pare que el camp ja no és el camp.

Pare demà del cel plourà sang.

El vent ho canta plorant.

Pare ja són aquí

monstres de carn amb cucs de ferro.

Pare no, no tingeu por, i digueu que no, que jo us espero.

Pare que estan matant la terra.

Pare deixeu de plorar que ens han declarat la guerra.

In this heart - Sinéad O'Connor

In this heart lies for you
A lark born only for you
Who sings only to you
My love
My love
My love

I am waiting for you
For only to adore you
My heart is for you
My love
My love
My love

This is my grief for you
For only the loss of you
The hurting of you
My love
My love
My love

There are rays on the weather
Soon these tears will have cried
All loneliness have died
My love
My love
My love

I will have you with me
In my arms only
For you are only
My love
My love
My love

Blowing in the wild - Bob Dylan

How many roads must a man walk down
Before you call him a man?

How many seas must a white dove sail
Before she sleeps in the sand?

How many times must the cannonballs fly
Before they're forever banned?

The answer, my friend, is blowin' in the wind
The answer is blowin' in the wind

Yes, and how many years must a mountain exist
Before it is washed to the sea?

And how many years can some people exist
Before they're allowed to be free?

How many times can a man turn his head
And pretend that he just doesn't see?

The answer, my friend, is blowin' in the wind
The answer is blowin' in the wind

Yes, and how many times must a man look up
Before he can see the sky?

And how many ears must one man have
Before he can hear people cry?

How many deaths will it take 'til he knows
That too many people have died?

The answer, my friend, is blowin' in the wind
The answer is blowin' in the wind

Paraules de membres del Consell Consultiu, Patronat i equip de la FAS

Sense voler desmerèixer a ningú, ni a la pròpia Fundació, si va haver una dada que em va alegrar per sobre de tot quan em van proposar formar part del consell Consultiu de la FAS va ser saber que l'Arcadi Oliveras n'era el president. Vaig considerar que passar a formar part d'un grup que tu presidies era un honor, no sé si merescut o fruit de l'atzar.

Sé que no ets persona d'afalacs, però no puc estar-me de reconèixer-te, ara des de la distància que ens obliga aquest coi de pandèmia (de ben segur alguna cosa deu tenir a veure a com anem tractant el planeta i a les persones que hi vivim) el teu mestratge. Penso en la inspiració que he rebut de tu, en tot allò que he après, especialment la teva honestetat i el compromís amb la justícia i la pau, i no puc més que agrair-te el teu treball i la teva generositat que m'ha ajudat a mi, com a molts altres de la meva generació, a ser millors persones i a ser persones compromeses amb un món més just.

Agraïment infinit Arcadi!!

Jordi Plana

- - - - -

Benvolgut Arcadi, gràcies per donar veu, anàlisi econòmica i compromís als que menys possibilitats tenen de participar en el debat i en les decisions sobre el futur col·lectiu. Gràcies pel compromís amb la Llibertat de totes les persones, com saps, indestruïble de la igualtat i la fraternitat. Sort que n'hi ha que sabeu que un altre món és possible!

Una abraçada!

Oriol Amorós

- - - - -

Estimat Arcadi gràcies per ser una persona de paraules i accions Paraules entenedores, d'un gran mestre, comunicador, pedagog... i transformadores de consciències adormides. D'accions de pau, antimilitaristes, reivindicatives i sobretot solidàries

Mil gràcies Arcadi!!!

Edu Ballester

- - - - -

Arcadi,

Encara recordo aquella tarda, deu fer uns 25 anys - més de mitja vida meva! - al Foment Mataroní on vaig venir a una xerrada teva, la primera de moltes. Érem unes 5 persones i la vas convertir en una conversa d'amics. Recordo encara que, per ser la més jove de la sala, em vas regalar el Mapa de Peters que portaves!. Tots aquells dubtes que havia tingut des de petita, me'ls aclaries i m'obries així tot un món del que jo volia fer i ser.

Al cap de pocs anys et vaig tenir de mestre - sí, m'agrada més mestre que qualsevol altre paraula - a l'Especialització de Cooperació del CIDOB-UAB fet que em va permetre fer les meves primeres incursions en recerca sobre el vincle cooperació i comerç d'armes. Aquest cop, converses llargues amb tu sobre com encarar les meves inquietuds, es van traduir en tot un aprenentatge accelerat ja no només en el món de la recerca crítica sobre despesa militar o deute extern, sinó també de com fer - i resistir - infinites xerrades per tot el territori de Catalunya i més enllà, donant eines a gent per mostrar que un altre món és possible. Tu i en Joan Gomis i tots els companys d'aquell embrionari C3A van ser la millor escola - i universitat - que he tingut mai.

Després va venir el viatge a Seattle i la incursió al món antiglobalització. Tot un món dels moviments socials globals que vam descobrir plegats. Després, la vida va fer que agafés altres camins i marxés de Catalunya per trobar la meva pròpia ruta. No dubtis però que totes les converses mantingudes van estat sempre presents. A la tornada no hem treballat tant plegats com potser t'hauria agradat. La FAS ens donava ara aquesta possibilitat i en tenia moltes ganes. Malauradament, no podrà ser, però aquí estarem per mantenir el teu llegat i intentar posar el nostre granet de sorra als fonaments sòlids que ens deixes, per tal que els joves que surten d'aquesta universitat ho facin amb la consciència social i l'esperit crític que hem adquirit al teu costat. No dubtis que treballarem de valent perquè el futur incert que tenim per endavant sigui més habitable i socialment més just per les generacions futures.

Gràcies per tot i més,

Gemma Xarles Jubany

- - - - -

Estimat Arcadi,

En aquests moments difícils i complicats de la teva malaltia, com tantes altres persones que et coneixen, aprecien i estimen, et vull fer arribar la meva més gran i sincera solidaritat i estimació.

En el nostre camí m'he anat trobant amb tu en diferents situacions: quan era un jove objector que anava per Justícia i Pau amb altres companys cristians, en les ONG pel desenvolupament i la seva federació, en la universitat i la FAS, en trobades i parròquies,.....en la vida!!!!

I t'haig d'agrair aquests petits moments de trobada, que mai has defugit, com instants per a reflexionar plegats sobre la PAU, la JUSTÍCIA, la IGUALTAT, els DRETS dels POBLES...i sobre tot sobre la coherència en les nostres vides personals, sempre tant imprescindible per assolir la transformació d'aquest món nostre, tant convuls però al mateix temps tant magnífic i estimat.

Gràcies Arcadi pel teu testimoni.....que aquesta pau que sempre has impulsat t'acompanyi i t'esperoni.....com t'han dit els meus companys de l'ACO, et vull fer arribar tot el meu escalf i suport en aquests moments de malaltia.

I prego per tu al Déu mare/pare que ens habita!!!Rep una forta abraçada i fins aviat.

Xavier Such

Vaig tenir la sort de conèixer l’Arcadi quan vaig entrar a treballar a la Universitat Autònoma de Barcelona, l’any 1989, com a administradora de les Escoles d’Empresarials i d’Informàtica, a Sabadell. Ell era professor de l’Escola d’Empresarials, i secretari de l’Escola amb l’equip que dirigia el Pep Anguera. Estàvem aleshores a l’antiga Escuela de Comercio de Sabadell, a on, a la façana, encara s’hi veia la marca de l’àliga franquista que no feia molt havien fet retirar, i la guardaven a les golfes de l’edifici: ens hi referíem com a l’”ocellot”. De l’Arcadi en recordo, sobretot, la seva bonhomia, sentit de l’humor i xerrameca, i, per sobre de tot, gran humanitat i sentit de la justícia. Després hem anat coincidint en diversos actes, en els què ell ha estat ponent o hi ha participat. El darrer, si no recordo malament, fou a l’homenatge que se li va fer a la Muriel Casals al campus de Sabadell de la UAB. Ha estat i seguirà sent un referent de la “bona gent” que ha fet molt per aquest país. Una forta abraçada,

Montse Balagueró

A Sabadell vaig descobrir que pensar un món més just era possible perquè així ens ho mostraves, amb una oratòria envejable, amb les teves anàlisis incisives i documentades i amb els teus missatges d'esperança a Sabadell Solidari, a les xerrades d'instituts, d'associacions de veïns i de parròquies. Allà vaig apreciar també, en tu, el do de l'ubiquïtat: ser a la ràdio, a les xerrades de punta a punt del país, a les manifestacions, als manifestos... Com t'ho has fet per ser a tants i tants llocs?

Després vaig descobrir que una altra universitat també era possible i, de fet, a això he intentat dedicar-me amb l'equip de la FAS. Cursos, xerrades, tallers, sobre cooperació i l'immens i entranyable suport incondicional al Fons de Solidaritat, amb temps, amb diners, amb convicció. Sempre, sempre tu hi has estat i amb una generositat immensa.

Estic segur que el dia que els honoris causa els voti la comunitat universitària, tindràs el aquest reconeixement popular de la comunitat universitària.

I, precisament avui, amb tanta estima com veig a la UAB i al teu voltant, m'adono que TOT SOM L'ARCADI... encara que potser, pensant-hi bé, d'Arcadi només n'hi ha un i això, tot just és un oxímoron.

Una abraçada ben forta,

Jordi Prat

Arcadi, fa uns dies que estic recordant com vas passar de ser l’Arcadi Oliveres, aquell bon home que donava xerrades a les inauguracions del curs de Setem i que jo escoltava amb orelles ben obertes i amb ulls atents a ser el que per a mi ets ara: l’Arcadi, un amic. Una de les primeres vegades que et vaig veure va ser per l’any 2004 quan amb les teves paraules feies tremolar la meva concepció del món. Aquell cuquet que creixia dins meu el feies créixer, es diu consciència social, es diu sentit de justícia, indignació i compromís. Entre oxímorons, humor, ironia i amb la teva superdotada memòria hem pogut accedir a informació que ens ha portat a saber més, i saber és poder. Tu ets llavor, Arcadi.

Deuria ser a partir d’una de les recerques que vam fer sobre pau des de l’Observatori del Tercer Sector i quan vaig començar a treballar a la FAS que vam coincidir més i un dia vam acabar dinant plegats. Allà, al Campus, amb el verd que ens envolta vaig gaudir de converses pausades amb tu i devia ser llavors quan et vas convertir en un amic. Et sento molt proper, humil, amable i respectuós, Arcadi, tan lluitador, atent i entranyable. Impossible no fer-te un lloc on estimar-te.

I pel camí he tingut el plaer de conèixer part de la teva estimada família, que són tan especials com tu. I sense que tu ho sabessis, vaig voler que el meu fill portés el mateix nom que el teu, com un honor, un regalet en silenci i perquè Marcel, no ho podem negar, és un nom preciós.

I ara darrerament hem volgut, els meus companys de la FAS i jo, rendir-te un homenatge, ja saps que he estat una mica capficada a fer-ho. Perquè sento que ho mereixes molt, perquè no només ets estimat a tants i tants llocs del sector social sinó també aquí a la universitat. Esperem que t’agradi aquest recull que tens a les teves mans, s’ha fet amb l’estima que et tenim, no és més que els fruits de totes les llavors que has plantat en el Campus.

Arcadi, gràcies infinites per la teva amistat, et trobaré molt a faltar.

Carla Marimon

- - - - -

Paraules d'altres persones de la UAB

Arcadi estimat,

Sóc la Pilar Chavarrías, vam treballar plegats des del setembre del 1982 al febrer del 1997, primer al carrer de Narcís Giralt (a l'Escola d'Empresarials) i després al Carrer Tres Creus (a les dues Escoles d'Empresarials i d'Informàtica).

Molt i molt de temps compartit, molt construir colze a colze tantes coses, fent créixer aquesta nostra UAB, que ja portem com qui diu al ADN.

Molts professors i PAS que hem crescut i envellit i tantes bones estones un temps que tot era més abastable, més petit, per això més entranyable: els bons companys de feina esdevenien amics, i recordo sopars i copes, i especialment un ball (de los agarraos) amb tu.

Eren els temps del Josep Anguera (micro) i el Jaume Puente (macro); de la Angelina Llongueras (anglès) i la Maria Muro (francès); del Ramón Vallbé (dret laboral) i la Remei Bona (dret mercantil); la Lina Sanou i el César Villazón (comptabilitat financera), de la Teresa Buirra a la direcció, la Glòria Estapé i la Olga Torres (mates empresarials), el Ricardo Robledo (història econòmica) ... i tu el d'estructura econòmica.

Quina orla de tantes promocions d'empresarials primerenques, en aquella sala d'actes, aquell edifici històric del centre de Sabadell, seu actual de l'Orquestra Simfònica del Vallès!

Sempre ets i seràs una persona de concòrdia, una persona de pau, intercultural i inclusió dels col·lectius més vulnerables, y amb una generositat i solidaritat forà mida vers els demés.

De ben segur que fas escola sent tu mateix, i els teus deixebles, anònims arcadis i arcàdies, ens faciliten el dia a dia com una escola imprescindible de cultura i pau, de vida al cap i a la fi.

Vull fer-te arribar aquestes paraules, amb molt d'afecte i calidesa, en aquest temps -tant pandèmic de més coses que el CoVid19-, quan és tan necessari sentir-nos a prop, aquells que compartim bons valors universals.

Cuida't molt i molt, una forta abraçada,

Pilar Chavarrías

Estimat Arcadi

Fa uns dies que diversos cops estic a punt de trucar-te directament o mirant de contactar amb Janine, però un profund respecte i el pudor, em fan desdir un i altre cop. Sé que et calen tots els moments per continuar estant amb els més propers i expandint, de forma natural i constant com has fet sempre, l'amor, coherència, bonhomia, joia de viure i plenitud que t'han caracteritzat en la vida personal, social, acadèmica i cívicament compromesa. Aprofito doncs la iniciativa de la Fundació Solidaritat de la UAB, que els dos vàrem contribuir a crear, en el seu primer format (Autònoma Solidària) i en els temps de la lluita pel 0,7%, per fer-te arribar unes breus paraules.

Què li pots dir a una persona que ha estat referent i company tantes vegades a la teva vida, i a la seva família, sabent que se'n va d'aquest món terrenal i que ho acaba amb la dignitat i exemplaritat amb què ho ha fet tot ta cops a la vida? Només puc dir una cosa, estimat, crec que, juntament amb Manolo Sacristán (el meu amic i mestre acadèmic i polític) ets la persona que més ha influït en la meua vida, com a exemple d'harmonia plena i coherent entre sentiments i raons, entre dir i fer, sentipensant.

Atresoro molts moments de coses compartides: la teva generositat, donant-me la clau del teu despatx (on era l'empresa del pare, que vas tancar progressivament i vetllant pels treballadors) i de la teva biblioteca, que vaig emprar molt i molt; les lluites i campanyes en el moviment per la pau, l'objecció i l'antimilitarisme; les lluites per la solidaritat i la justícia global, quan en Joan Gomis i tu mateix em vàreu convèncer d'acceptar ser el segon president (després d'en Joan) de la Federació d'ONGDs; muntar a Barcelona el tribunal internacional per judicar la invasió d'Iraq, ser les cares i signatures contractuals (repartida en el temps) del Casal de la Pau en marxar de Bruc a Cervantes; la gestació política i legislativa de l'ICIP i el treball durant vuit anys per fer una realitat el que deia la Llei; la posada en marxa de la Universitat per a la Pau; la feina compartida a la facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia; una munió d'actes compartits arreu. I tantes altres coses, com les classes a Centreamericà en la formació de formadors universitaris impulsada per l'Associació Catalana de Professionals. O la fortuna d'haver estat membre del tribunal que va valorar la teua tesi doctoral, penúltim pas per ser professor numerari de l'Autònoma.

- - - - -

En el terreny humà, ja em va impressionar la teva resposta quan, fa dècades, et van diagnosticar un càncer de pell i t'havies compromès a impartir un curs a Nicaragua, dels que jo coordinava: et vaig dir que te'n podies desdir i que jo mateix, si calia, et podia malsubstituir; em vas dir que no, que et delies per fer les classes, i que era la millor cura i que, per tant, tot seguia igual. I saber, ara, per tants amics i amigues com acares el present, em corprèn i m'ajuda a tenir encara més fe en les persones i la seva capacitat transformadora i solidària, en aquests temps incerts. Gràcies.

Finalment, vull recordar allò que més em va impactar de la teva coherència i generositat. A tu i quants amics propers de la lluita noviolenta, us vaig escriure poc després que, sent secretari general i vicerector de la Universitat, crec que el 2008, , l'Equip del que formava part va demanar l'entrada dels Mossos d'Esquadra per acabar l'ocupació de la Facultat de Lletres abans que arribessin milers d'estudiants. Us vaig dir que era plenament conscient que calia fer- ho i que la decisió havia estat totalment conscient i que jo n'era corresponsable i que ho havíeu de saber. La teva resposta immediata va ser fantàstica i coherent, vas dir: no m'has d'explicar res; que jo estigui d'acord o no és irrellevant, sé que si ho has fet, ho has fet de forma èticament responsable, meditada i per tant coherent amb els ideals compartits de noviolència i que ets responsable dels teus actes.

Acabo, dient-te una cosa, que només he dit a dues persones en la meva vida, que han estat companyes de vida i parella, que coneixes, parafrasejant Gabriel Ferrater: "quan els cucs facin un sopar fred amb el meu cos, trobaran regust de tu". I no només en les meves sinapsis neuronals, tot i que són moltes les derivades del teu mestratge i camins compartits, sinó també en el conjunt del meu cos i de les meves emocions. No puc imaginar la meva vida sense la relació amb tu. Abraçada llarga i moltes gràcies per tant.

Rafael Grasa

- - - - -

Hola Arcadi!! Pel que sembla això de la “normalitat” és un concepte que haurem de canviar com a mínim pel futur proper! Em sap greu per moltes coses, però una d’elles és que l’homenatge que t’haviem preparat des de la FAS i que considero tan merescut, està “aparcats” sembla que per molt temps, llàstima!!

Per això m’ha semblat molt bona idea aquesta mena de petit substitutori i avançament que és el llibret que t’han preparat, i que espero que t’agradi molt i molt!

De les moltes coses que podria dir si aquest homenatge s’estigués fent tal com estava previst, em quedo amb un parell. La primera és donar-te les gràcies en nom dels molts estudiants de la Diplomatura d’Empresarials que van passar per les teves classes ... els dels primers anys perquè vas ser un buf d’aire fresc en un ambient general abelardià no gens brillant, precisament! I els molts que van seguir-los per haver-los regalat, per regalar-nos, una visió “diferent” del món i de l’economia basada en arguments sòlids, consistents i contrastats que de ben segur ha fet pensar i ha influït positivament en molts dels teus “estudiants”. Bé, potser tampoc en tants, tenint en compte l’entorn, no exagerem, però de ben segur que en més dels que podria semblar!

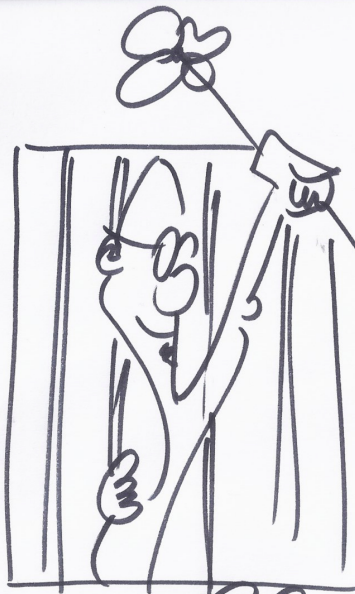
La segona també té a veure amb un agraïment, però ara per fer-nos cas cada vegada que t’hem demanat si podies venir (allà on fos de la Universitat, però en particular a Sabadell, és clar!) per una xerrada, una reunió, presentar un ponent, etc. Em sembla que en això tampoc seré molt original, ja que ens consta a tots (i de vegades n’hem abusat i tot!) que no tens mai un no “preparat”. La teva (almenys aparent) facilitat per encadenar anècdotes amb veritats punyents, dites sense aixecar el to de veu, és una qualitat teva que sempre tinc i tindrè present, i que s’ha posat de relleu cada vegada que hem parlat o que t’he sentit parlar en públic. No abuso més del teu temps, que em sembla endevinar que això de que t’afalaguin no t’agrada massa ... mal, fet, de tant en tant és molt bo!

Una forta abraçada!!

Glòria Estapé

- - - - -

VEDONERS, SEVER 21

ESTIMAT, ADMIRAT, MESTRE
ARCADI.

PER TOT ANI QUE ENS
HAS ENSENYAT,

PER TOT ANI QUE ENS HAS
DEMOSTRAT QUE ES POT,
I S'HA, DE FER,

D. DOMENIA'21 MOLTES GRÀCIES!

ABRAGADA SESANT, I AGRAIMENT ETERN!

Raül Romeu Rueda

Benvolgut president del Consell Consultiu de la FAS,
Benvolgut Arcadi,

Primer de tot, una forta abraçada. Sempre ens en fan falta i, en aquests dies, molt especialment. Encara que sigui en aquestes ratlles, i no personalment, és un plaer i un honor poder-te saludar. No hem tingut la ocasió de fer-ho en persona, però de tu en sé molt, per tot el que t'he pogut llegir en una trajectòria humana, social i professional tan excel·lent.

Res m'hauria agradat tant com haver tingut la oportunitat d'haver-te pogut expressar, l'any passat en l'acte d'Homenatge tan merescut a la teva persona, la meva sincera admiració i reconeixement per tot el valor que has aportat i que aportes a la societat. Aquesta situació tan complexa que ens ha tocat viure no ens va permetre fer-te l'homenatge, i ens ha deixat a l'espera d'una estona compartida i del gaudi de sentir les paraules que hauries dirigit, com ho han fet tants i tants joves que t'han escoltat al llarg dels anys, dins i fora les aules.

I perquè de vegades és important no esperar a dir les coses i perquè sempre hi ha el moment precís en el que cal expressar-les, et dirigeixo aquestes línies. Moltes gràcies pel teu compromís i el teu exemple, tan inspirador. A les aules com a professor d'Economia Aplicada en la nostra institució; a la societat, amb la teva implicació en la cerca d'alternatives per avançar cap a una societat més justa i en la necessitat de construir una nova economia al servei de les persones, que dignifiqui el treball i prioritzi les tasques de cura, malgrat que això t'hagi comportat en ocasions lluitar contra gegants molins de vent. Moltes gràcies pel paper tant cabdal en el camp de la pau, la justícia i la igualtat, que sempre han estat i seran tan necessàries.

La nostra societat necessita de les idees, el compromís, la generositat i l'exemple de persones com tu perquè, a més, inspiri les futures generacions. Et faig arribar tot el meu afecte i agraïment, acompanyats d'una forta i càlida abraçada.

Gabriel Masfurroll

- - - - -

Alguns records

**Has impartit classe durant trenta-sis anys en aquesta universitat.
Com vas arribar a aquesta casa?**

Encara que sembli mentida, la meua entrada a la UAB va ser per un anunci a La Vanguardia. Jo em vaig llicenciar l'any 1968 i els primers deu anys vaig estar en una empresa familiar que quan la crisi del petroli va acabar plegant.

I em vaig posar a buscar feina mirant anuncis del diari. Vaig veure un d'una entitat que, en aquell moment, tenia personalitat pròpia i que després va quedar incorporada a la UAB. Era l'escola d'empresarials de Sabadell. Es tractava de l'antiga Escola de Comerç que s'havia creat al segle XIX a la ciutat per poder subvenir les necessitats de la indústria del comerç local i que amb els pas dels anys, que feia les típiques feines de peritatge, professorat i intendència mercantil, va quedar incorporada quan es va crear l'Autònoma. Aquest centre necessitava professors per començar el curs i la veritat és que mai a la vida m'havia dedicat a la docència, més enllà de fer algunes classes particulars quan era estudiant. En aquell moment era una plaça d'interí, una plaça molt precària, però després amb el pas del temps ho vaig poder anar consolidant i al final la història va durar trenta-sis anys.

Tot i ser economista, la major part de la docència l'ha fet fora de la Facultat d'Economia. A què és degut aquest fet?

Per sort meua, ja que era un centre que m'hi sentia molt còmode, vaig estar des de l'any vuitanta fins a l'any noranta-dos, a la mateixa Escola d'Empresarials. Físicament, jo no anava a Bellaterra, més enllà que alguna reunió.

Això va canviar, però, quan van reubicar l'Escola d'Empresarials que anteriorment estava situada en un lloc amb molt bona accessibilitat. Aquest canvi em va fer considerar que potser em sentiria millor al Campus de Bellaterra i vaig demanar el trasllat l'any 1992. Allà vaig donar classes durant dos cursos a la Facultat d'Econòmiques. Aquell va ser un punt d'inflexió important, ja que em vaig adonar que l'economia que s'ensenyava a la facultat -tot i que hi havia uns companys excel·lents i una gent magnífica amb els quals encara em relaciono ara- era una economia purament al servei del capitalisme, i això no em va agradar gaire. En aquest sentit, a l'Escola d'Empresarials era una escola petita i molt familiarment feies una mica el que volies, mentre que al campus, en una facultat tan gran com la d'econòmiques, cada assignatura tenia grups i cada grup tenia el seu professor. Així doncs, allò de la llibertat de càtedra que havia tingut clarament Sabadell, desapareixia una mica, ja que tot i que s'entén raonablement, havies de pactar amb els altres companys que fessin la mateixa assignatura i llavors et veies una mica més limitat. I com que jo sempre havia explicat l'economia a la meua manera allà a Empresarials, estant tan limitat a la Facultat d'Econòmiques, no em va agradar. D'aquesta manera, vaig anar a veure el que era en aquell moment director del Departament d'Economia Aplicada, el senyor Joan Trullén i ell, molt amablement, em va oferir una plaça a la Facultat de Ciències Polítiques d'un professor que en aquell moment s'estava jubilant.

Després de dos anys de docència a econòmiques em vaig passar a polítiques, i la veritat és que a causa d'un nombre de grups més reduïts i del tipus de temari vaig poder fer una mica el que volia. Vaig entrar el curs 1993/1994 i ja m'hi vaig quedar més de vint anys. Tot i això, amb la docència que donava a polítiques era insuficient per cobrir el nombre d'hores que havia de fer i per tant havia de complementar amb altres docències que ja no van ser més a la Facultat d'Econòmiques sinó que van ser principalment a: Dret, Educació i Periodisme.

D'altra banda, a la Facultat d'Econòmiques hi vaig anar tornant durant dos o tres anys, no per impartir-hi cap assignatura de programa, sinó per fer donar classe d'una assignatura optativa. Aquesta va ser impulsada per diferents sindicats d'estudiants, ja que consideraven que l'economia que s'impartia a econòmiques era un model massa neoliberal, i van demanar al rector del moment, Carles Solà, una espècie d'assignatura que ells mateixos van batejar com a "Economia crítica". Ens van agafar a tres o quatre professors més aviat crítics de la facultat com la Miren Etxezarreta, l'Albert Recio... i ens van situar allà perquè féssim cadascú una petita part de l'assignatura. Això va durar els tres o quatre anys de promoció dels estudiants que ho havien impulsat.

Segurament no és fàcil, però si t'haguessis de quedar amb una cosa, un moment, una idea de la teva etapa a la UAB, quin seria?

Per a mi, el moment de més alegria que em va donar la universitat va ser quan el claustre de la UAB va declarar persona no grata al José María Aznar. En un moment determinat, quan era cap del govern, l'Aznar va venir a visitar el campus, invitat pel Centro Nacional de Microelectrònica, ja que la UAB se n'hauria guardat bé de convidar-lo. Suposo que la informació que tenia l'entorn de l'Aznar sobre què anaven a veure, no era una informació massa bona. Ells pensant que anaven a un centre d'investigació tranquil es van plantar a la universitat. La veu de la presència de l'Aznar a la UAB va córrer ràpidament entre estudiants i aquests li van fer la rebuda que mereixia. En aquell moment, els policies acompanyants de l'Aznar es van ficar nerviosos i van començar a picar a la gent i a perseguir-la. L'endemà el claustre de la universitat, molt enfadat per aquest esdeveniment, es va reunir i va declarar a l'Aznar persona no grata amb la prohibició que fiqués els peus a la UAB. T'asseguro que aquest ha sigut el moment més orgàsmic que jo he viscut a l'Autònoma.

Quina valoració fas del paper que tenen les universitats per treballar per la transformació social?

Una universitat, per antonomàsia, hauria de ser un dels motors bàsics per la transformació social. Malauradament ho ha sigut molt menys del que hauria de ser. Tots sabem, que la universitat, per una banda pel fet aquest de funcionaritzar el seu personal, els fa a tots molt arrapats a la cadira i a partir d'aquí, segurament, la gent deixa de ser transformadora, revolucionària. Amb això, es perd una mica l'esperit de transformació social. Evidentment, però, sempre hi ha casos individuals, petits grups de treball que han mantingut l'esperit de transformació.

Després també crec que hi ha un element molt greu, com és la implementació del Pla Bolonya. Juntament amb Jaume Botey i altres companys, vam intentar que la universitat es mobilitzés en contra d'aquest pla, ja que enteníem que tallava les ales en aquest camí de transformació. Amb l'excusa d'una professionalització millor, un avenç científic... van tallar les ales a la transformació social.

A mi, això, ja em va agafar a les darreries i precisament aquests últims anys van motivar que em veiés obligat a separar-me de la meva estimada facultat de polítiques. Això va ser degut al fet que l'assignatura que impartia va desaparèixer del pla d'estudis amb l'entrada del Pla Bolonya. Van substituir-la per una optativa i li van canviar el nom d'Economia mundial a Comerç internacional, fet que fa evident el procés de mercantilització d'aquests estudis. Amb aquesta nova assignatura ja no m'hi vaig adherir i vaig acabar els meus últims anys de docència a la Facultat de Dret i a Periodisme, lloc on sempre m'hi he trobat molt bé.

I més concretament el cas de la UAB? Què canviaries i que valors positivament?

El que jo més he valorat sempre de la UAB, és que allò sovint s'havia criticat al començament, que és el fet que sigui una universitat de campus. Això jo crec que ha anat molt bé, ja que com diuen en castellà "el roce crea cariño". Tu pots estudiar en facultats diferents, però ni que sigui, trobant gent als passadissos, a la Plaça Cívica, a castellers o qualsevol cosa d'aquest tipus, es genera una sintonia entre alumnat, professorat i gent que treballa a la universitat que penso que és molt positiva. D'altra banda, com a petita contraprestació negativa, aquest format de campus potser trenca el contacte amb l'exterior. Però de ben segur que són més els avantatges que els inconvenients. I mira que això era fruit d'un càstig, ja que la idea de la universitat en aquest format de campus, ve del franquisme. Tenien la intenció que la gent anés a rondinar allunyada de la ciutat.

Per acabar, ens trobem en un context de crisi sanitària sense precedents recents. En l'àmbit econòmic i social quina creus que serà la situació dels pròxims mesos?

Jo crec que el capitalisme ha estat capaç de trencar tots els llindars; ambiental, el de la desigualtat; el de la interrelació humana amb el tema migrant... A més aquests dies s'ha demostrat la vergonya que és destinar cinquanta-dos milions d'euros diaris preparant la guerra a l'Estat Espanyol. A més, el dia que surten a fer una roda de premsa els ministres de l'Interior i de Sanitat hagin d'anar acompanyats de la policia de la Guàrdia Civil i dels militars, és una cosa que a mi em provoca "verguenza ajena".

Durant aquests mesos també hem vist el progrés informàtic amb tot el control social que s'ha derivat d'aquesta situació. Jo ho he dit varies vegades i he participat en alguns grups de gent que denunciava que Barcelona fos la capital d'aquest absurd que és el Mobile World Congres. És un desastre en tots els sentits. Una societat que camina cap aquí; que fa telèfons mòbils que ens controlen socialment; que per construir aquests telèfons mata milers de persones al centre de l'Àfrica; que explota treballadors a l'Àsia; que aquí només crea llocs de treball mal pagats; una societat que és una vergonya i que ens espia a tots. A Barcelona per exemple, l'Ada Colau es va trobar que va haver de signar un document renovant això, perquè ella no en tenia ganes de fer-ho. Afortunadament aquest any s'ha suspès i espero que se suspengui definitivament, ja que és de les pitjors mostres del capitalisme.

Al final aquest, és un llindar més que hem superat. Jo tinc la impressió que la situació del coronavirus no és més que una petita expressió -que ha fet mal a molta gent- d'aquesta societat que s'ha de reformar. A mi el que m'agradaria és que tot això servis de moment de reflexió i que un cop passada la por no tornem a les "andadas". Que això serveixi per aprofundir i tinc la impressió que en aquesta direcció haurem d'anar.

Oriol Amorós

Montse Balagueró

Eduard Ballester

Pilar Chavarrías

Xavier Domènech

Glòria Estapé

Ricardo Esteban

Miren Exezarreta

Laura Feliu

Rafael Grasa

Santiago Guerrero

Carla Marimon

Gabriel Masfurrol

Jordi Plana

Jordi Prat

Raül Romeva

Hèctor Sala

Xavier Such

Esther Vivas

Gemma Xarles

Esther Zapater

Equip de la Fundació Autònoma Solidària

COR de la UAB

